

KUNST
KUNST@KLASSEKAMPEN.NO

skritikk

KUNST PÅ ONSDAG:

Klassekampen anmelder onsdag gjennom hele året. Våre anmeldere kan kontaktes på kunst@klassekampen.no

Hver måned byr vi tilleggs på essays, intervjuer og nyheter fra Kunst-Norge.

Tips til våre kunsidsider kan rettes til Sara Hegna Hammer: sarah@klassekampen.no

Øivind Storm

Professor i kunsthistorie og kunstkritiker

Tommy Olsson

Kunstner og kunstkritiker

Line Ulekleiv

Kunsthistoriker og kunstkritiker

Kåre Bullie

Journalist og kunst- og litteraturkritiker

KUNST

Kåre Bullie

Jone Kvies: «Her, her»

Stavanger Kunstmuseum står til 1. mars

ANMELDELSE

Jone Kvies skulpturer krever – og vinner på – betrakterens evne til konsentrasjon og undring.

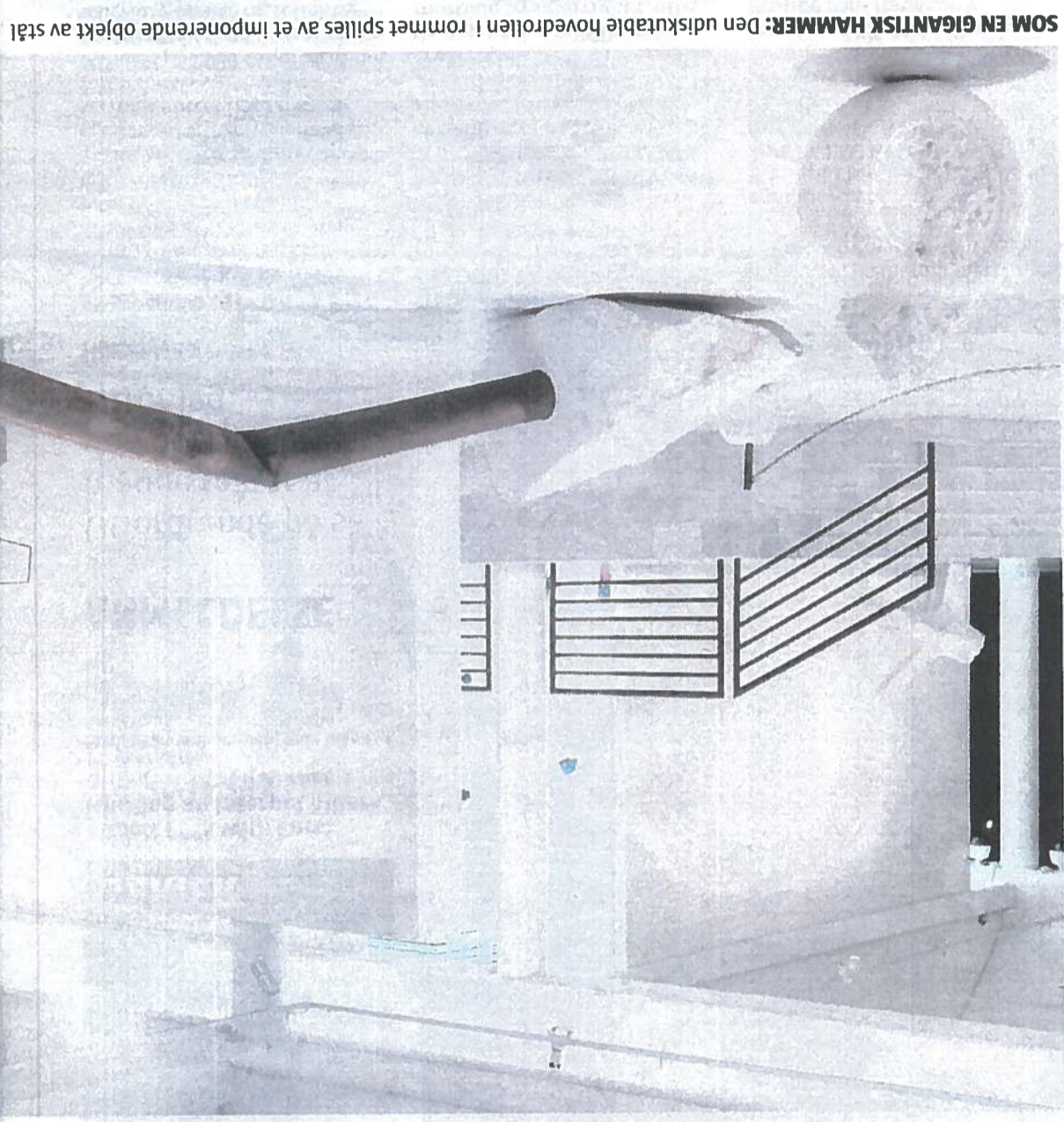
Jone Kvies (f. 1971) kan stå i tilmavis og studere en stang, for eksempel, og undre seg på hvor den kommer fra, og hva den gjør der den nå befinner seg. Han ynder deretter å «oversette» denne typen utendørsobjekter andre knapt ville lagt merke til, til et annet, mer «høyverdig» materiale, enten det er marmor eller bronse. Han synliggjør de tilsynelatende forkastede gjensstandene ved å la dem få del i kunstens ettertraktede aura.

festet i en sokkel av betong. «Marker», som han har kalt den, har to beslektede verk stående ved siden av seg. Utstillingens tittel, «Her, her», kan leses som en insistering på denne kunstens fysiske nærvær. Disse arbeidene hører til de nyere i den retrospektive utstillingen, som strekker seg to tiår tilbake i tid. Formesig gir de meg assosiasjoner til noen av Ida Ekkblads skulpturer. Kvies kunstneriske univers forøvrig minner meg ikke om noen andre norske kunstneres. Rogalendingen har da også i hovedsak bodd i utlandet: Han er representert av galleriet OSL Contemporary i Oslo, men begynte nok var det i Göteborgs konstmuseum jeg så kunst hans sist, på en separatutstilling i 2018.

Det er i det hele tatt fruktbart krevende å nærme seg verkene i «Her, her». De varierer mellom å henge fra taket, å vokse ut av eller stå på seg mot veggen og å hvile på en sokkel eller på gulvet. Arbeidene har en taushet og knapphet – og en tidløshet – ved seg som gjør dem vanskelige å beskrive og sette i sammenheng. Verkstutelen «Recall To Mind of A Long Forgotten Presence» antyder noe av den blandingen av fremmedhet og fascinasjonskraft som kjennetegner Kvies skulpturer.

Selv oppsummerer han kunsten sin slik, i et intervju med kuratoren Milena Høgsberg i boken som følger prosjektet: «Jeg arbeider med å lage meningfulle objekter som på en beskjeden måte kan endre hvordan vi tenker på en gitt ting.» Han gir samtidig uttrykk for et håp om at verkene hans skal få «et slags mystisk nærvær» i utstillingen. Den beskrivelsen harmonerer med inntrykket arbeidene gjør på meg.

Kvieskaper ser, og grupper av verk er plassert i hver sin

SOM EN GIGANTISK HAMMER: Den udiskutable hovedrollen i rommet spilles av et imponerende objekt av stål

stone rundt omkring i museet. Tidlig ble han kjent for å lage kunst som peker ut i verdensrommet. Utstillingens eldste verk, fra 2001, heter da også «Meteors» og består av bronseobjekter som tilsynelatende springer ut av museumsveggen. Tittler som «Star Cluster» og «Celestial Body II» leder tankene i samme retning. Også den høyeste tale domanssen i denne delen står sidrommets assosiasjoner, men er med sitt runde «hode» ikke uten trekk av en menneskekropp. Det samme gjelder de avlange seg oppover. På den annen side ligger det største verket i denne familien på gulvet, og det spiller den udiskutable hovedrollen i rommet: et imponerende objekt av stål med et hode av marmor. Det kan gi assosiasjoner til en gigantisk bøyd hammer. Like bortenfor står en langt mindre og helt annledest skulptur som demonstrerer billedk som har tatt fyr – skapt i marmor. I likhet med flere av utstillingens objekter er det blitt til etter et fotografilignende industriform har utstillingssareal. En hjerte-ting, slik at de deler opp han gjenskap i marmor og krakelliggende objekter har transformert til kunst: Jo også i utstillingen, men da Noen av dem dukker opp seg mot en vegg. festet i bakken. Andre lener umkelige objekter. Litt er inneholder nettopp slike Stavanger kunstmuseum, ledsgeser Kvies utstilling på bakside av brosjyren som **Fotografene på for- og**

Fore rom

r han ut på Stavanger Kunstmuseum.

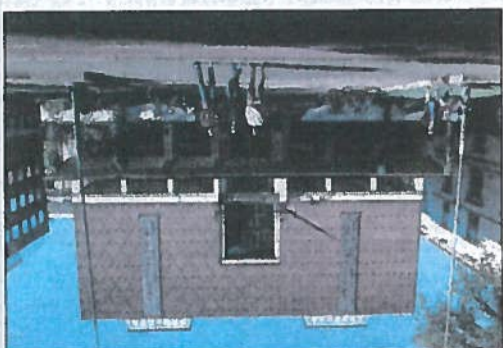
KRISTIAN SAND: Savnet etter tapet av flere nære venner har inspirert kunstner Tom Lid til å skape nye verk. I utstillingen «Savn» på Sørlandets Kunstmuseum vises de sammen med eldre materiale som aldri tidligere har vært vist.

DRAMMEN: Nye blikk på verden lover Drammens museum i utstillingen «Nye blikk» som åpner i morgen. Museumsdirektør Asmund Thorkildsen har valgt verk fra museets egen samling, som blant annet er signert Leonard Richard.

Kunst kino fyller år
Tre år har gått siden kinoen på Kunsternes Hus åpnet dørene. Og som seg hør og bør for Oslos eneste nævengige kino skal det (riktignok relativt beskjedne) jubileet feires ubeskjedent på fredag. Det vil bli lansering av boka «Where is Cinema» av den belgiske kunstneren og filmskaperen Anouk De Clercq. Boka er en samling portretter av uavhengige kinoer og filminitiativer fra hele verden. Etterpå blir det panelesamtale og visning av amerikanske Morgan Fishers 16mm-film «Projection Instructions» (1976).

KRYPTISK: Bruno Zhu utstilling «Shhhhhhh» på UKS krever i overkant mye av sin betrakter. FOTO: VEGARD KLEVEN

Vekk opp de døde

en liten arkivmappe; et foto av et sølete bord med en flaske Mozell, og styggmye tomgods rett bak. Ikke helt selvtølgelig å orientere seg i på egen hånd, altså, og ganske nært det tomme rommets strategier – en strategier som er konsensens av såpass motstridende kunsthistoriske faktorer som minimalismen og Erlend Hammer. Så jeg har faktisk spurt, men å si noe mer om det ville jo være å gi vekk poenget.

Men, verdt å dvale litt ved i

travle tider er jo de vansker som er forbundet med alt annet enn det å henge noe på en vegg. Man kan se på effekten av møtet mellom publikum og daglig leder innenfor disse gullskimmerende omstendighetene (like deler Louis XIV og the black lodges i Twin Peaks). Ellers man kan gruble over det visuelle spenningsfeltet mellom et godt problem, men jeg tenker at det egentlig er et institusjonelt problem. For selv om det ville vært naturlig å spørre seg fram når det er så lite å gå etter, så gjør man det jo heller sjelden når man går gjennom en utstilling. Ikke engang jeg gidder det, liksom – og random folk fra gata gjør det bare når de blir tilstrekkelig irriterte.

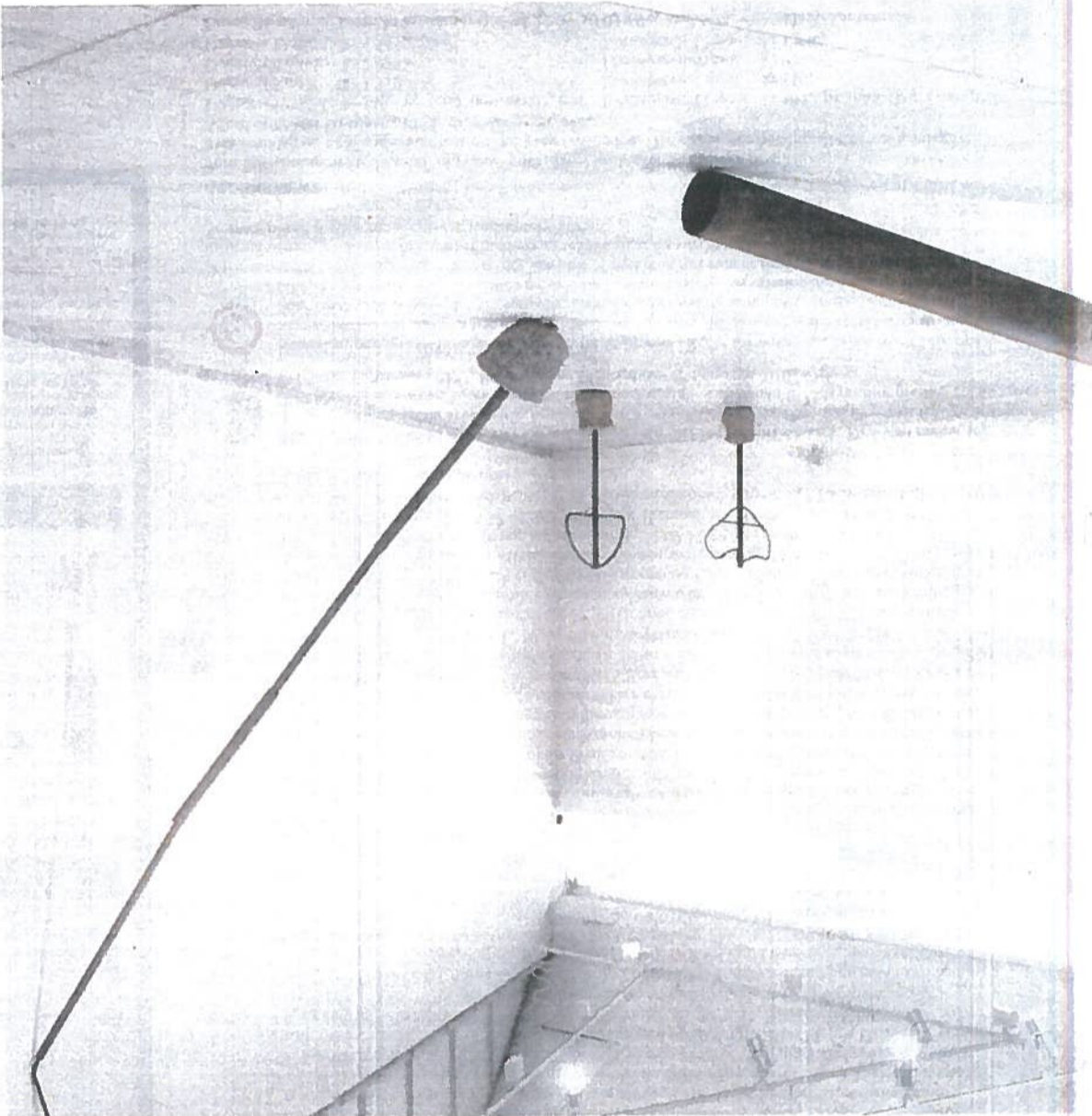
Lokalene på UKS er dekket fra gulv til tak i gullfargede, tapetmønstrede stoffer. I første rom: en skikkelse iført hundre år gammel artistokrat. I neste rom, hengende lavt under taket; et bemalt egg. Og i et hjørne, plassert i

«Det er svært optimistisk å la det være avgjørende at publikum kommer og spør 'hva faen handler det om?'» Tommy Olsson kunst@klassekampen.no

statistikk på det. Vil tro det er knusende svak etter å ha gått en runde. Jeg «Hva faen handler det om?» publikum kommer og spør la det være avgjørende at Det er svært optimistisk å

«Fenomener som stjerneretaker og meteorstørner er i alle tilfelle sterkt fantasieggende»

FOTO: STAVANGER KUNSTMUSEUM

«Evolution», som skulpturen heter, er et sjeldent eksempel på at Kvyt så nen fremstår som like direkte gir seg i kast med et så politisk motiv. Som for noe yngre kolleger som Ane Graff og Torill Johannessen fremstår snarere naturvitenskapen som kunstnerens sentrale premisleverandør. At mye i dette fellet primært «Her, her» er blottet for didaktiske preget som taler til spesialister, bidrar til at ikke all kataloginformasjon fremstår som like inntrykk av. Samtidig har mange av Kvyts skulpturer en visuell ansporende side som gjør at de med utbytte kan studeres også som ren form. Uansett forblir det noe ved disse underlige skapningene som jeg aldri makter å gripe.

Kåre Bullie kunst@klassekampen.no

